

Silvia Munt, actriu

"L'Ever és una de les petites joies que es troben de tant en tant"

Miguel Angel ASO

Granollers.- Silvia Munt porta a sobre una tasca de molts anys, encara que tothom la recorda pel paper que li va donar la fama. Abans del seu paper principal a la Plaça del Diamant, havia realitzat estudis de dansa clàssica, havia interpretat Shakespeare i ha firmat multitud de coreografies per teatre i televisió.

La companyia que porta el seu nom es presentà amb "Ondina" i continua amb "La Néta del Sol", que vam poder veure dissabte a Granollers i que una vegada acabada la gira encetada tornarem a veure en les dues versions — catalana i castellana — a TVE i TV2.

—Com és que vas elegir La Néta del Sol?

—El cert és que va ser una mica per casualtat. Teníem relació amb l'Ever degut a la programació a les Xarxes de Teatres Públics, ens va enviar algunes de les seves obres i vaig quedar ahucinata de la qualitat i la diversitat de gèneres tractats.

Vam elegir aquesta Medea per coherència amb el treball encetat per la companyia amb Ondina, a més que necessitava d'una escenografia senzilla on el motor de l'obra és el personatge.

—L'esforç corporal és important...

—Bé, jo sempre dic que més que corporal és un treball psíquic el que haig de desenvolupar en La Néta del Sol. Els moviments de fet són pura mecànica i una vegada apresos ja no tens problemes, però en escena haig de treure tota la tendresa i la ràbia que pugui portar dintre, fins i tot la mala llet...

—Hi ha diferències signifi-

catives entre les versions castellana i l'actual en català?

—Sí, la versió castellana que va escriure originalment l'Ever era més poètica, més lírica, més literària. En plantejar la versió en català, vam veure que havíem de fer-la pels catalans i no tan sols en català.

Possiblement, l'espectador que hagi vist les dues versions no s'adonarà dels canvis, però la veritat és que s'ha perdut en lirisme i s'ha guanyat en teatralitat.

—Com ha anat la gira en castellà?

—Ha estat amb molt d'èxit. Hem fet 50 "bolos" i per l'estiu farem els altres 50 per la part sud de l'Estat. De fet, pot ser que siguem l'única companyia catalana que aquest any està fent bolos per tot l'Estat.

Hem tingut molt bones crítiques a la vegada que hem mostrat un tipus de teatre al que fora de Catalunya no s'està massa acostumat.

—Què t'ha semblat el públic granollerí?

—Molt bé. Van estar molt atents durant tota l'obra i aplaudiren força, tot i que l'escenari no és el més adequat. Per ser tan petit els focus eren a la vista i es perdia una mica aquesta il·luminació còsmica. Per contra, estava molt a prop dels espectadors, i això dona un cert caliu.

—Dona'ns la teva opinió d'Ever Martin com a autor...

—Crec que l'Ever és una d'aquestes petites joies que trobes de tant en tant, a més

és un home molt obert que és conscient de la importància dels actors per tal de muntar la dramaturgia d'una obra i fer-la viva a partir d'una dinàmica teatral. Només una persona que estigui molt segura del seu treball, és capaç d'acceptar les crítiques positives i a més adaptar-les a la seva obra canviant-la i transformar-la, ja que per escriure-la s'han de passar moltes hores.

Per a mi, a més de guanyar un col·laborador inesti-

mable que sap escriure, que expressa els seus sentiments i que és una "persona de teatre", he guanyat un amic, que és el més impagable.

—A la fitxa tècnica hi ha també d'altres noms de luxe...

—Crec que ens hem rodejat de figures no massa habituals als àmbits teatrals. Tenim un Jordi Benito que ha fet una escenografia meravellosa, la Roser Marcé que sap el que es fa amb els vestuaris i l'ha fet, en Ramon Muntaner que és com jugar sobre segur i ha fet una música per tal de remarcar tota l'obra i la coHaboració d'en Cesc Gelabert per a la coreografia també ha estat molt important. Ha costat de juntar-los però finalment ha valgut la pena, crec que s'han d'obrir les portes al teatre perquè, cada vegada més, les arts estan molt més barrejades.

—I ara el Romea a Barcelona. Tens por o hi tens molt assumit el públic barceloní?

—La veritat és que les dues coses. He crescut, com qui diu, al Romea i tinc bastant assumides les reaccions del públic barceloní. D'altra banda sempre tinc una por terrible abans d'actuar a Barcelona, perquè de fet, és el públic més dur de tota Europa, i dir Europa és dir el que vulguis. A més fluctua segons els moments còsmics i astrològics que hi hagi en el moment de l'estrena i que fan que et toqui anar bé o malament i això és clar no depèn de tu.

Amb molt de color

● L'acte de celebració que els sociats van muntar per celebrar això dels deu anys d'ajuntaments democràtics va comptar amb dues presències destacades, la de Raimon Obiols i la d'un dels nou-vinguts, Duran, ex-regidor a l'ajuntament de Montmeló per Iniciativa per Catalunya. El seu ha estat un canvi de jaqueta

conseqüent a la vista d'alguns que es donen i es donaran en aquest nostre estimat país. Algun dirigent dels comunistes de la comarca no ho diria així; utilitza qualificatius sucosos i que la nostra "decència" ens aconsella no reproduir.

● Per cert, segons Raimon Obiols, ara el Vallès Oriental té "trenta i pico" municipis. O no

sabem de geografia, o Obiols ens vol prendre algun poble. Ens ho expliqui.

● El ple del Consell Comarcal del Vallès Oriental de dimarts va ser graciós. Entre les puntualitzacions dels sociats pel que fa al teatre del gest, i el tall monumental que li va fer Terrades a Serratússel quan va dir que no volia parlar sobre un punt després que el president digués "suposo que el portaveu socialista deu de tenir alguna cosa a dir", el ple no va

tenir desperdici. I diuen que els regidors cobren per assistir-hi. País!

● Definitivament, la tenim magra. Si el futbol ens portava pel camí de l'amargura, encara que la cosa millora, si ens eliminen del bàsquet, ni que sigui més tard que no esperàvem, en handbol ja no hi ha res a fer. I diuen que hi ha mala maror. Granollers, ciutat olímpica!

● Finalment, malgrat totes les dificultats creades per la Ge-

neralitat, "La néta del Sol" va representar-se a Granollers i vam poder veure la Silvia Munt. Diuen que més d'un pensava fer una botifarra immensa davant el departament de cultura. L'obra té nivell suficient com per demostrar que el cicle de teatre "aquest any sí" que tenia nivell. Som uns incompresos.

● I algú va dir que aquest xicot seria alcalde algun dia. Això és el que es diu deixar-nos com un pam de nas. Va i anuncia la seva dimissió. És fantàstic.

